

Csakhogy mást jelentett akkor az asztrológia, a misztika, a mágia, mint napjainkban. Mindez tudomány volt, a reneszánsz természettudománya. Misztikusok keresték az élet rejtélyeit. Természettudomány volt az arctan, a kéztan, az alaktan. És itt visszatérhetünk Arisztotelész jelmondatához: „forma és anyag, lehetőség és valóság” Tanulmányozták az emberi külsőt, figyelték a belső világát, a magatartást, azokat a személyiségjegyeket, amiket az ember születése idején magával hoz, pl: a haj színét, a haj és szőrszálak sűrűségét, vastagságát, ezekből következtetéseket vontak le az életerőre vonatkozóan. A kéz formájáról és vonalairól nemcsak a sorsra és nemcsak a jövőre utaló következtetéseket vontak le, de szorgalomra, kitartásra, művészi hajlamra, megbízhatóságra, vagy erőszakos hajlamokra, a jellemre is felfigyeltek. Ugyanilyen alaposan megfigyelték a homlokot, az orr formáját, a szemek „sugarát” – amit mi íriszként ismerünk. Alkémisták alapozták meg a mai kémiát, amely a IV. század közepén indult útjára. Bizonyos, hogy legfőbb céljuk akkor még az aranycsinálás volt: anyagot kutattak, az „anyag“ titkait, összetevőit, de eközben alapozták meg a mai kémia tudományát. Ugyanígy történt az asztrológiával.

Az ember eszmélése óta figyelte a csillagok mágikus világát. Észrevette, hogy vannak állandó, és vannak változó fénypontok az éjszakai égen. Álló és bolygó csillagok. Évmilliók során összegyűjtött megfigyeléseiből levonta a következtetést: „forma és anyag, lehetőség és valóság” – ok és okozat - összefügg. Képzeletében isteneket látott a jól követhető bolygó csillagokon, akiket felruházott emberi természettel. Figyelte a csillagok járását és az emberek magatartását.

Tudta, hogy az agresszív viselkedést, vagy a búskomorságot egyaránt "csillagjárás" okozza – bár akkor még fogalma sem volt a láthatatlanul, de állandóan jelen lévő elektromágneses hullámokról. Talán évmilliókig próbálkozott, mikorra „megvilágosodott”. Rájött, hogy könnyebbé válhat az élete, ha tapasztalatait a gyakorlatban is alkalmazza. Sajnos, a „felvilágosodás kora“, majd a XIX. század „ok“- oskodása a átrendezte a világot. Csak azt a tudományt fogadta el „tudománynak“, amelyik matematikai adatokkal mérhető.

Nemcsak a humanista életfelfogást, de Mátyás király korának természettudományát is a sötétségbe száműzte.

Telt az idő. Egyszer csak kozmikus sugarakról beszélnek, a kozmikus sugaraknak az élő szervezetre való hatásáról, majd az atomrombolásról, egyik elemből a másikba való áttérés lehetőségéről jelentek meg közlemények. A kutatók figyelni kezdtek.

„Az asztrológiát és alkémiát felülvizsgálták. E vizsgálat alapján, ha nem is abban a köntösben, amelyet Mátyás király korában viselt, mindkettő újra megjelent. Régi nevük: asztrológia, alkémia, a hozzátapadt salaktól rossz csengésű volt. Új nevet kaptak: asztronómia, kémia. Ma nem vétek tanulmányozni a kozmikus sugarak hatását a szervezetre, mert tudjuk, hogy a kozmikus sugarak valóban hatnak, bár jóslásra nem a régi értelemben alkalmasak. Az alkémia is megtisztult. Aranyat még senki sem állított elő, de az elemek állandóságába vetett hit erősen megingott“ - írta Szathmáry László a Mátyás király születésének ötszázadik évfordulójára kiadott emlékkönyvben.

{backbutton}